

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 351/2011-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., B., zastúpenej advokátskou kanceláriou P., spol. s r. o., P., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. P. P., ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 154/2010 zo 6. decembra 2010 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 14 C 6/2009 zo 14. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. apríla 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou P., spol. s r. o., P., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. P. P., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3, čl.

26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 154/2010 zo 6. decembra 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C 6/2009 zo 14. apríla 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je ako žalovaná účastníčkou súdneho konania v právnej veci žalobcu JUDr. T. Š. (ďalej len „žalobca“) v konaní o ochranu osobnosti, pričom rozsudkom okresného súdu jej bola uložená povinnosť, aby v denníku SME zverejnila po nadpise „*Ospravedlnenie bývalému sudcovi Ústavného súdu Slovenskej republiky Ti. Š.*“ text v tomto znení:

«*Vydavateľ denník SME sa ospravedľňuje T. Š. za to, že:*

- *v článku „Š. senát vniesol do amnestie chaos“ uverejnenom dňa 23. 7. 1999 uviedol názor E. V. „... neviem, aké tlaky sú za tým“;*

- *v článku „Blázinec na Ústavnom súde“ z toho istého dňa uviedol „... to, čo vyprodukoval v priebehu 2 týždňov senát Ústavného súdu vedený T. Š., sa dá pokojne prirovnať k blázincu... Z toho hľadiska je argument o „abstraktom výklade“ iba planým pokusom o zatretie skutočného dôvodu svojrázneho konania senátu Ústavného súdu... Možno sa preto nazdávať, že aj senát konal pod vplyvom atmosféry, ktorá vznikla prepustením L. z väzby...“*

- *v článku „Pozoruhodné, obdivuhodné, odborné, ale platné“ uverejnenom dňa 27. 7. 1999 uviedol: „... Ak budú pridelené na rozhodnutie 1. senátu Ústavného súdu, výsledok konania je zrejmý už dnes. Netreba to vôbec tajiť – vo verejnosti rezonuje aj otázka, za čo diskutabilné rozhodnutie sudcovia predali... Odpoveď nie je známa aj preto, lebo rozhodnutie nemuselo byť predané, ale aj kúpené...“;*

- *v článku „Tvrdenia sudcu T. Š. sú nezáväzné právne názory, konštatuje I. Š.“ zo dňa 29. 7. 1999 uviedol, „... je potrebné rozlišovať medzi tým, čo senát vyriekol a tým, aké dôvody ho k tomu viedli... Viedli T. Š. k prezentovaniu svojich názorov politické dôvody? - V tejto chvíli nemožno nič vylúčiť...“;*

- v článku „Dva senáty jedného Ústavného súdu“ dňa 18. 10. 1999 uviedol: „... senát T. Š. prijal na prerokovanie podnet, ktorý iný senát toho istého Ústavného súdu odmietol. Tento fakt svedčí o tom, že Š. senát je na ceste k vyvolaniu právneho chaosu...“;

- v článku „Zmätok na Ústavnom súde“ v čísle zo dňa 28. 10. 1999 uviedol: „... Š. senát prijal tento návrh na konanie aj napriek tomu, že senát J. D. identickú sťažnosť I. L. odmietol... Z toho vyplýva, že prípadné konštatovanie údajného porušenia práv občana S. senátom sudcu T. Š. sa môže stať len nástrojom propagandy I. L. a spol.“;

- v článku „Prečo sa tváriť ako zdravý“ dňa 30. 10. 1999 uviedol: „... ešte zarážajúcejší je fakt, že predseda zainteresovaného senátu T. Š. a jemu podriadený sudca R. R. sú ochotní pri tejto nehoráznosti S. a L. asistovať. Možno preto, lebo vo svojich funkciách v januári končia. Nemožno však vylúčiť, že k takémuto konaniu ich vedú aj iné pohnútky...“;

- v článku „Objednávka pre Š.“, uverejnenom dňa 9. 12. 1999 uviedol: „Predseda I. senátu ústavného súdu T. Š. je v prípade S. podnetu zaujatý... takéto rozhodnutie Š. senátu „ukazuje na určitú objednávku takéhoto postoja“ a dodal, že ak sa vezme do úvahy, že T. Š. bol nominovaný na ústavného sudcu SR a SNS, určitá úvaha týmto smerom je azda ja prípustná“;

- v článku „Š. ako agend HZDS?“ uverejnenom 17. 12. 1999 uviedol: „... neexistuje o tom žiadny dôkaz. Ale keby bol T. Š. agentom propagandy HZDS, vo veci S. podnetu by konal úplne rovnako, ako to robí už niekoľko mesiacov.“;

- v článku „Nepochybujem o politickej motivácii rozhodnutia senátu T. Š.“ uverejnenom dňa 21. 12. 1999 uviedol rozhovor s J. D. a prevzal jeho tvrdenie: „Bolo podľa Vás toto rozhodnutie motivované politicky? (otázka P. T.) „Osobne o tom v najmenšom pochybujem“ (odpoveď J. D.);

- v článku „Ešte nesvieti červená“, uverejnenom 28. 12. 1999 uviedol: „... T. Š... vyprodukoval veľa mylných právnych názorov, ktorých podobnosť so stanoviskami advokátov I. L. a J. S. môže byť iba veľmi ťažko náhodná...“;

- v článku „Výpočet nesprávnych stanovísk a právnych záverov I. senátu ústavného súdu“ dňa 29. 12. 1999 okrem právneho rozboru otiskol „záver“ autorov, v ktorom bolo uvedené: „... ústavný súd... porušil ústavnosť a ohrozil jej ďalšiu stabilitu... rozhodovanie I. senátu ústavného súdu vedeného sudcom Š. negatívne zasiahlo do prirodzenej starostlivosti

a slušnosti v práve, do princípu právnej istoty a dôvery v právo... rozhodovanie I. senátu, ktoré vyvrcholilo rozhodnutím zo dňa 20. 12. 1999, vracia slovenskú spoločnosť a slovenské právo do obdobia pred novembra 1989, keďže je aktom bezprávia a zneužitia verejnej moci... Rozhodovanie I. senátu ústavného súdu v uvedených prípadoch zníži prirodzenú autoritu a dôveryhodnosť ústavného súdnictva... “;

- v článku „Vychádzať z rozhodnutia Š. senátu“, dňa 24. 1. 2000 uviedol: „... je nutné vrátiť Slovensko na cestu k právnemu štátu a neponechať bez nápravy rozhodnutie Ústavného súdu SR v kauze S... azda iba málokto pochybuje o tom, že rozhodnutie Š. senátu...narušilo princíp právnej istoty... “;

- v článku „Š. senát mal dva názory na kauzu M. amnestie“, dňa 5. 4. 2000 uviedol: „... tým, že Š. senát zrušil obvinenie S., konal protizákonne...“. V článku „Aj S. musia stíhať“ z toho istého dňa uviedol: „... Š. senát prijal rozhodnutie, ktoré nie je v jeho kompetencií... a teda porušil zákon.“;

- v článku „Republiku žalujúci L.“, dňa 28. 7. 2005 uviedol: „Dvaja sudcovia prvého senátu nielenže poskytli druhému sťažovateľovi všetko, čo druhý senát odpore exriaditeľovi SIS, ale svoje rozhodnutie bezprecedentne rozšírili protiústavné aj na L.“;

- v článku „Ešte aj Š. sa vracia“, dňa 18. 12. 2006 uviedol: „V iných, o niečo šťastnejších krajinách by kandidát typu pána Š. nepripadal do úvahy už len preto, lebo je úzko spätý s jednou stranou... všade ide by už očividná stranícka príslušnosť uchádzača diskvalifikovala. On sa navyše zdiskreditoval aj sám. A to v čase, keď bol ústavným sudcom. V roku 1999... nálezom rozhodol tak, že to navždy vošlo do dejín nášho ústavného súdnictva. Ako napríklad škandalózneho a zahanbujúceho rozhodnutia... Navyše zrušil rozhodnutie orgánu verejnej moci, aj keď mu ústava vtedy takú možnosť neposkytovala. A to všetko urobil „len“ preto, aby zabránil trestnému stíhaniu I. L... Š. v ústavnom práve je recidívou neprijateľného.“;

- v článku „Antihmota“, zo dňa 10. 1. 2007 uviedol „... Š. a ústavný súd sa k seba majú ako polónium a L. Či metafora o capovi záhradníkom v slovenčine sa končí a potomkovia už budú používať výhradne Š. ústavným sudcom je teraz v rukách prezidenta.“;

- v článku „Amorálna podpora“ zo dňa 15. 1. 2007 uviedol (okrem zopakovania tzv. pochybení pri rozhodovaní vo veci podnetu J. S.): „... rozšíril svoj nález z jednej sťažnosti aj na druhú. Rozšíril ho zo S. aj na I. L. Z čoho je zrejmé, prečo to všetko vlastne robil... T.

Š. nie je kandidátom ako každý iný, lebo sa v postavení ústavného sudcu dopustil „aktu bezprávia a zneužitia verejnej moci“. Preto každý kto jeho kandidatúru podporí, koná amorálne. “;

- v článku „Špeciálna katastrofa (súdu)“ zo dňa 21. 5. 2009 uviedol, že nález o špeciálnom súde „obohatil“ dejiny ústavného súdnictva o ďalšie zahanbujúce rozhodnutie, pričom prvým malo byť „... keď senát ústavného súdu vedený sudcom Š. prijal rozhodnutie, ktorým oslobodil L. námestníka S. z vyšetrovacej väzby... a dopustil sa ťažkých previnení pri ústavnému právu a judikatúre. “»

Súčasne bola sťažovateľka rozsudkom okresného súdu zaviazaná nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 49 790,87 €, ako aj trovy štátu v sume 109,60 €.

Rozsudok okresného súdu považuje sťažovateľka za nesprávny a nezákonný, vydaný v rozpore s procesným i hmotným právom. Okresný súd podľa názoru sťažovateľky v merite vyhlásil rozhodnutie, ktorým *„žalobe vyhovel, no inak, ako sa toho domáhal žalobca a vo veci samej rozsudok v podstate neodôvodnil...“*, keď nešpecifikoval okolnosti, za ktorých malo dôjsť k zásahu do občianskej bezúhonnosti, cti, odbornosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti a na ktoré vo svojom rozhodnutí prihliadol. Zásah do osobnostnej sféry žalobcu nevyplynul ani z vykonaného dokazovania (najmä z výpovedí svedkov), a preto sťažovateľka považuje rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Z vykonaného dokazovania podľa sťažovateľky naopak vyplynulo, že žalobca sa pomerne úspešne uchádzal o funkciu ústavného sudcu, keďže bol Národnou radou Slovenskej republiky vybraný medzi kandidátov spĺňajúcich zákonom ustanovené kritériá. Samotné nevymenovanie žalobcu za sudcu ústavného súdu bolo vecou rozhodnutia prezidenta Slovenskej republiky a v súdnom *„konaní a ani inde sa nepreukázalo, že by sa tak malo stať na základe niektorého z dotknutých článkov, či v ich súvislosti, ako to tvrdil žalobca pred súdom... Žalobca bol členom Súdnej rady od roku 2000 až do roku 2007. Žalobca je v súčasnosti (2010-11) úspešný a verejnosťou uznávaný a vyhľadávaný advokát.“*

Sťažovateľka sa tiež domnieva, že vzhľadom na skutočnosť, že nie je dôvodné ospravedlnenie, nie je dôvodná ani žalobcovi rozsudkom okresného súdu priznaná nemajetková ujma v peniazoch. Stanovenie tejto «sumy s „presnosťou“ až na eurocenty (0,87 centov) je s poukazom na to, že ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch pri žalobe na ochranu osobnosti až nepochopiteľná v kontexte žiadanej sumy 165.000,- Eur, následne 400.000,- Eur a opäť 165.000,- Eur. Odpoveď na potrebu priznať náhradu práve v takejto sume a aj v časti niekoľkých centov daná súdom účastníkom konania nebola.».

Sťažovateľka v tejto súvislosti tiež uviedla, že okresný súd «síce podľa odôvodnenia rozhodnutia akceptoval... i vznesenú námietku premlčania nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch a uviedol, že priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy „iba“ za články uverejnené v denníku SME od 20. 01. 2006 do 21. 05. 2009 („Jedná sa o tri články“) a za ďalšie dva zo dňa 06. 02. 2007 a 13. 02. 2007 náhradu nepriznal, no vo výroku nám uložil povinnosť ospravedlniť sa za štyri (4) články (zo série) z dotknutého obdobia – 18. 12. 2009, 10. 01. 2007, 15. 01. 2007 a 21. 05. 2009 a samozrejme za ďalšie z pred tohto obdobia, no nezdôvodnil nijako, akými úvahami sa riadil pri stanovovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tejto časti (séria článkov z pred roka 2006) ani nebolo súdom vykonané dokazovanie, no o veci bolo súdom rozhodnuté.».

O sťažovateľkou podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd tak, že rozhodnutie prvostupňového súdu vo veci samej potvrdil a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania zmenil, pričom podľa názoru sťažovateľky „... v podstate uviedol len a iba, že právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku nie je vždy pre aplikačnú prax dostačujúca. A dokonca sa v odôvodnení zaoberal celkom inou nesúvisiacou právnou vecou – Sťažnosťou na ESLP – a jej opodstatnenosťou, vo vzťahu k procesným právam obhajcu. Či aj tým, že profesionálna činnosť ústavného sudcu je v celej Európskej únii chápaná profesionálne s vynikajúcim prívlastkom – ctihodnosť. Išlo teda s poukazom na predmet konania o nesúvisiace veci s prejednávaným konaním, či dokazovaním pred súdom prvého stupňa.

V rozhodnutí však nikde súd riadne nezdôvodnil v čom videl to, že žalovaný neinformoval objektívne, ale zasahoval veľmi negatívne do bezúhonnosti a cti žalobcu veľmi

známym informačným prostriedkom a pritom išlo o dlhotrvajúce masírovanie verejnej mienky, nielen odbornej, našej spoločnosti.

Svoje rozhodnutie nakoniec založil odvolací súd iba na nasledovnej konštatácii: Treba dodať, že nejde o právo na informácie pre občana, lebo v riešenej veci žalovaný nedodrжал ust. § 3 zak. č. 167/08 Z. z. o periodickej tlači, keď podľa zákona mal poskytnúť „pravdivé informácie verejnosti“.

Tieto svoje úvahy však súd riadne neodôvodnil a nezaoberal sa zdôvodnením údajného vzniku následku, či jeho preukázaniu. Rozhodnutie považujeme za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Rozhodnutie považujeme i za nezákonné a nie len z dôvodu, že súd odkazuje v odôvodnení svojho rozhodnutia na právnu normu, podľa ktorej rozhodoval, pričom ide o právnu normu účinnú od 1. júla 2008. Články, ktorých sa rozhodnutie týkalo, boli okrem jedného z rokov 1999 až 2007! Iba jeden jediný článok z rozsudku bol uverejnený po roku 2008 a to dňa 21. 05. 2009. Všetky informácie v článkoch boli pravdivé, to aj predsa preukázalo dokazovanie pred súdom.

Vo vzťahu k nemajetkovej ujme uviedol odvolací súd, a teda o veci rozhodol na základe konštatácie: Odvolací súd výšku nemajetkovej ujmy z hľadiska uplatneného nároku považuje za primeranú, čo do rozsahu priznanej ujmy 49.790,87 €, rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne, korektné a spravodlivé.“.

Vzhľadom na uvedené považuje sťažovateľka aj rozsudok krajského súdu za arbitrárny a nezákonný.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej namietala, že samotné uloženie «povinnosti súdom v ospravedlnení sa nezakladá na pravde, ospravedlnenie je podané nevhodným a neprimeraným spôsobom... Text článku, resp. ako uvádza žalobca v žalobe „série“ článkov však nebol vôbec zostavený tak, ako žalobca žiada zverejniť. Súd v rozsudku „automaticky“ vyhovel žalobcovi aj keď žalobca v petite žaloby „kreoval“ iný text, inú správu, ktorá takto „pospájaná“ v článku, či článkoch nebola a ide o celkom inú ospravedlňujúcu „informáciu“, ktorú nám súd rozsudkom uložil uverejniť, čo je v právnom štáte neprípustné a protizákonné rozhodnutie súdu. Takéto ospravedlnenie predsa zasahuje i do práv iných osôb (napríklad oslovených respondentov v článkoch a podobne).».

Sťažovateľka tiež poukázala na skutočnosť, že pri strete práva na ochranu osobnosti a práva na slobodu prejavu okresný súd nezohľadnil konkrétne okolnosti danej veci, dal neodôvodnene prednosť jednému základnému právu pred právom druhým, a tým zasiahol do slobody prejavu neprimeraným spôsobom. Podľa sťažovateľky *„v konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) tvrdeného porušenia základného práva na ochranu osobnosti (osobnú česť a dobrú povesť), a to práve v kontexte so slobodou prejavu a s právom na informácie a s poukazom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv (a ich ochrany). Zároveň je nutné, aby príslušný zásah bezprostredne súvisel s porušením chráneného základného práva, t. j. aby tu existovala príčina súvislosti medzi nimi.“*. V tejto súvislosti sťažovateľka upriamila pozornosť na aktuálnu judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej okrem iného vyplýva, že aj *„spochybňovanie obsahu súdnych rozhodnutí je pod ochranou slobody prejavu“*.

Podľa názoru sťažovateľky *„uverejnením označených článkov nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, keďže spravodajstvo má svoj faktický podklad v udalostiach opisovaných v nich“*.

Vo vzťahu k primeranosti uloženej povinnosti nahradiť nemajetkovú ujmu v peniazoch sťažovateľka poukázala na prax všeobecných súdov *«pri rozhodovaní o nemajetkových ujmach pri obetiach dopravných nehôd, či pracovných úrazoch, kde súdy vlastnou praxou ustálili iné a nižšie sumy. Navyše napríklad pri obchodno-právnom spore, napr. pri „obyčajnej“ nezaplatenej faktúre za plnenie, či pri sporoch zo zmlúv pôžičke, kde predmetom sporu je niekoľko málo desiatok EUR, súdy správne precízne, často úmerné a vyčerpávajúco vykonávajú dokazovanie vo veci, aby mohli v súlade s preukázaným skutkovým stavom a zákonom spravodlivo vec posúdiť a následne rozhodnúť a odôvodniť. V predmetnej veci však súd bez riadneho dokazovania a zdôvodnenia rozhodnutia zasiahol do majetkovej sféry žalovaného a uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 49.790,87 EUR.»*. Uložením povinnosti zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu a nahradiť trovy konania došlo podľa názoru sťažovateľky aj k zásahu do jej práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy.

Sťažovateľka tiež argumentovala, že vo veci podala podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý bol Krajskou prokuratúrou v Košiciach odložený listom č. k. Kc 50/11-11 z 28. marca 2011 (sťažovateľke doručený 5. apríla 2011), a preto považuje podanie sťažnosti ústavnému súdu za dôvodné.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vydal nález, v ktorom vysloví:

„Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.: 5Co/154/2010 zo dňa 06. 12. 2010 spolu s Rozsudkom Okresného súdu Košice I. v Košiciach, sp. zn.: 14C/6/2009 zo dňa 14. 04. 2010

- bolo porušené právo sťažovateľa na slobodu prejavu garantované čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy SR,

- bolo porušené právo sťažovateľa na slobodu prejavu a na slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov garantované čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd,

- bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 /vetá prvá/ Ústavy SR,

- bolo porušené právo sťažovateľa vlastniť majetok garantované čl. 20 ods. 1 a ods. 3 Ústavy SR.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.: 5Co/154/2010 zo dňa 06. 12. 2010 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

*Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- EUR.
Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru v predmetnej veci malo dôjsť rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti

rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu nadobudol právoplatnosť 5. januára 2011. Sťažnosť sťažovateľky zo 6. apríla 2011 bola ústavnému súdu doručená osobne 7. apríla 2011.

V rámci odôvodnenia svojej sťažnosti sťažovateľka taktiež poukázala na skutočnosť, že ochrany svojich práv sa domáhala aj prostredníctvom podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý bol Krajskou prokuratúrou v Košiciach odložený listom č. k. Kc 50/11-11 z 28. marca 2011 (doručený sťažovateľke 5. apríla 2011) a v ktorom konštatovala, že po preskúmaní rozsudku okresného súdu, ako aj rozsudku krajského súdu neboli zistené dôvody na podanie mimoriadneho dovolania.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Preto podnet na podanie mimoriadneho dovolania nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž podmienené snahou sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale naplnením skutočností uvedených v ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 209/03, IV. ÚS 208/07).

Sťažovateľka sa teda ochrany svojich označených práv domáhala zjavne až po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2011